Matei Donea - Striptease

- Poveste pentru Tunde.

Ce ochi portocalii are !…

Rasarita parca de nicaieri pe monitoare, padurea tenebroasa ma dezorienteaza total câteva secunde. „Cine dracu' n-are ce face la ora asta?" Îmi soptesc cu o oarecare ilaritate in putinele fire de barba ce le mai am.

Dupa ce ma gândesc cu timiditate, as putea spune : Chiar cu groaza, la satanicele regulamente ale jocului îmi materializez brusc o arma in brate. „Duca-se-pe-pustii, toti si mai ales toate", mai rationez eu dupa ce atintesc in lungul drumeagului asfaltat preistorica masinarie „de lupta".

Undeva, cineva deschide cu scandal un televizor cu lampi sovietice iar un altul porneste decis un camion „Ford" dinaintea primului razboi mondial, îmi dau seama dupa miros.

Dupa o gramada si jumatate de timp apare si limuzina neagra ce-si sclipea-n soare capacele rotilor nichelate asezate pe mai toate laturile. Ridic plictisit piedica armei si triumfator apare primul esec, fitilul archebuzei arde prea-ncet si astfel privesc senin cum masina funebra, de ultima generatie, are timp sa se-ndeparteze, îndreptându-se spre cotitura autostrazii.

Mai sabotez o data regulamentul si imediat strâng in mâini micutul dezintegrator laser.

Soarele arde ciudat de fierbinte iar stepa uscata in care ma aflu tinde, tot mai mult si mai decis, sa devina un luminos si binecuvântat desert.

„Ce sâni frumosi are prin buzunare, pacat doar ca sunt albastri si lipsiti de orice consistenta politica (ideologica) iar eu ce xenofob am devenit", mai zic eu sarutându-i vesel pe toate pârtile.

De la vecin se aude, la „teleu", cum se scandeaza cu insufletire si patos revolutionar : „J O S G U V E R N U L' si in nota contemporana „Pe foc, bre, cu tot neamu' lor, ce mama dracului" !!!

Nici nu apuc bine sa o vad si rapida aerodina dispare in spatele muntilor colturosi. Dracuind solid din toti porii ma gândesc ca ar fi trebuit, bineinteles, ca acum sa fi avut la dispozitie o întreaga baterie de rachete antiaeriene ghidate prin radar si nu doar prapaditul asta de laseras ce ma priveste ranchiunos de pe otelul stralucitor al autostrazi.

„Divide et impera".

Degetele tasteaza harnice pe claviatura alb-negru a computerului biologic iar pe ecranele panoramice, navele spatiale ce transportau combustibilul inamicului, explodeaza intr-o serie de artificii pe care eu unul nu le-am mai vazut nici in filme.

Americanii, intr-un entuziasm de masa, încep sa-si parasuteze anapoda productia industriala a ultimelor lor secole iar eu, normal nu ?, ma si gândesc sa-mi fac rost de ceva provizii pentru transportorul nuclear ce ma asteapta pe orbita.

Cineva zicea, iar eu ii dau dreptate, ca un lucru prost început se termina, musai, cu o catastrofa aproape planetara. Citat dintr-un manual nepublicat al prostiilor monumentale.

Undeva, un avion pântecos ce transporta refugiatii cine stie carui razboi local se pulverizeaza la sugestia dezinteresata a unei rachete antiaeriene. Moment in care eu intru triumfator, la bordul ultimului model de Boeing, pe poarta

monumentalei mele resedinte create din munca cinstita a milioane de fraieri. Bineinteles aceste regretabile erori produc suspendarea, de factto, a unor negocieri multipartite si are ca principal efect aparitia in cutiile postale ale familiilor îndurerate a unor elegante plicuri cu antete oficiale ce transmit regretele guvernului si ale forurilor internationale.
Anul 242398579104… balamuc curat, frate. De parca acum ar fi mai bine.
Se zice, de unele agentii de presa, c-au aterizat pacatosii aia de extraterestri pe care-i asteptam din anii …50.
- Aiurea, zbiara unul mai „pilit" intr-un microfon. Io cred ca ai oficiali ascund de noi niscai date ce-ar trebui sa le dibuim.
Nimic nu se pierde, totul, dar totul se transforma.
- Da de unde, zise altu', tranzitia eterna spre o civilizatie extragalactica este de vina si mai vechile…
- J O S !!! Striga excitata multimea de la „teleu"'.
- Cine o fi adus patul asta aici ?
- Gustoase spaghete mai face si Fabio asta de la o vreme încoace. De unde o fi invatat ? Pacat, doar, ca totul costa atât de mult, oricum trebuie sa invat si eu, mâine iau salariul.
Pe incandescenta scena, rockerii se zbenguie salbatic, insa totul pute al dracului de urat, aici este ceva putred !
OSPICIUL este pentru toti…
Garda militara prezinta onorul iar o ploaie vesela din flori de plastic importate inunda aleile si piata alunizând sub picioarele lor… U R A A A !!! Undeva un megafon imens urla stereo „la pamant".
Toata lumea, sistemul solar liber si galaxia întreaga, dupa ultimele informatii, plutesc usor, ireal de frumos. Parca ar fi un balet straniu, „Lacul lebedelor tiganesti".
Din nou garda saluta solemn. Langa un stâlp de lemn un om, cândva foarte iubit, zace întins pe jos. E mort de tot.
Chiar daca cineva din sala nu mai aude scrisul filmului o strâng in brate pe Xenxia, simtind in acelasi timp cum si ea încearca sa-mi rupa câteva oase din pretioasa-mi panoplie. Cred totusi ca pentru a nu mai fi pe cale de disparitie, cinematografele, ar avea nevoie si de câteva paturi libere, nu numai de instalatiile de stins incendii.
Ca o revelatie astrala a dragostei observ pe monitoare cum din benele pline de umori si gunoaie se scurge vesel, pe solul udat de ploaia acida, un lichid colorat pestilential, sau cam asa ceva.
Un aprig general vorbeste multimii pestrite de la inaltimea magnifica a unei tribune antigravitationale, un teribil si reusit produs al clasei muncitoare.
- „Toate, toate, ham, toate trupele noastre de pe Venus sunt, sunt in, sunt in bazele lor fortificate iar, iar pe luna bombardamentele atomice dintre factiunile armate au încetat cu totul de câteva minute bune. Cetateni, CE-TA-TENI, traiasca si-nfloreasca „Marea Revolutie a Planetelor" si noii, noii nostri zori de aur…" !
Asadar : Sa-i ia dracu' pe toti cu mass-media lor cu tot…